

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 10/08/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 213

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu hành, không luận là chúng ta là người xuất gia hay tại gia, nếu chúng ta y theo nguyên lý, nguyên tắc mà Phật, Tổ Sư Đại Đức đã dạy chúng ta đều có thể có thành tựu giống như nhau”**. Chúng ta tu hành pháp môn Tịnh Độ, chúng ta phải y theo các tổ sư Tịnh Độ mà tu tập, chúng ta không nghe theo lời của tổ sư các pháp môn khác. Chúng ta có sự nhất quán thì sự tu tập của chúng ta mới có thành tựu. Nhiều người tu tập không chú ý điều này nên họ bị xen tạp. Chúng ta vừa tu hành theo pháp môn Tịnh Độ vừa phát huy văn hóa truyền thống không phải là chúng ta xen tạp. Hòa Thượng chuyên tu, chuyên hoằng pháp môn Tịnh Độ nhưng ở thế gian, Ngài thúc đẩy giáo dục học đường, thúc đẩy giáo dục chuẩn mực Thánh Hiền.

Người tu hành pháp môn Tịnh Độ phải nương tựa vào bộ Kinh là **“Kinh Vô Lượng Thọ”**; lấy một câu **“A Di Đà Phật”** làm chánh niệm, nếu chúng ta khởi tâm động niệm thì chúng ta chỉ khởi **“A Di Đà Phật”**; chúng ta lấy thập thiện nghiệp đạo để đối trị ba nghiệp. Thích Ca Mâu Ni Phật, Hoà Thượng cũng đã giảng cho chúng ta về Mười Thiện. Thân thì không sát, đạo, dâm. Miệng thì không nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói lời hung ác, nói lời thù dật. Ý thì không tham, sân, si.

Hằng ngày, chúng ta đang đối nhân xử thế tiếp vật theo chuẩn mực gì? Chúng ta hành động thô tháo, lời nói thiếu tế nhị, không tuân theo chuẩn mực của Thánh Hiền thì chúng ta không thể làm được Thánh Hiền. Chúng ta muốn vãng sanh làm Bồ Tát Bất Thối vậy thì chúng ta phải có chuẩn mực của một Thánh Hiền. Đây là việc hết sức quan trọng!

Có những người cũng ăn chay, niệm Phật nhưng hành động của họ rất thô tháo. Ngày trước, một lần tôi vào một quán cà-phê sang trọng ở Đà Lạt, tôi nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo lam, tay áo xắn cao, người đó đang cầm điện thoại nói chuyện rất to. Những người xung quanh đều cảm thấy khó chịu, phản cảm. Đây là do họ không được học chuẩn mực làm người, người không có chuẩn mực làm người thì làm sao làm được chuẩn mực của Thánh Hiền, làm chuẩn mực của Phật Bồ Tát.

Chúng ta xuất gia hay không xuất gia chúng ta đều có thể có thành tựu, có thành tựu chính là chúng ta khắc phục được tập khí, phiền não của chính mình. Chúng ta khắc phục được tập khí, phiền não, không bị tập khí, phiền não sai sử thì chúng ta

đã thành công. Hằng ngày, chúng ta vẫn bị tập khí, phiền não sai sử, chúng ta gặp tham thì chúng ta vẫn tham, chúng ta gặp sân thì chúng ta vẫn sân, chúng ta vẫn chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Tâm chúng ta không tịnh thì chúng ta tụng Kinh, niệm Phật chỉ là chúng ta gieo duyên với Phật, chúng ta chỉ có một chút phước báu, không thể có công đức. Tâm chúng ta thanh tịnh thì khi chúng ta đề khởi những Phật sự như tụng Kinh, niệm Phật, tác pháp, chúng ta mới có công đức. Tâm chúng ta chưa thanh tịnh thì khi chúng ta đề khởi Phật sự, chúng ta chỉ có phước đức. Trong phước đức không có công đức nhưng trong công đức có phước đức. Bao giờ tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta mới có công đức. Tâm chúng ta chưa thanh tịnh thì chúng ta chỉ có phước đức thậm chí là chúng ta chỉ có phước đức nhỏ.

Trong pháp môn Tịnh Độ nói, chúng ta có thành tựu hay không là do công phu niệm Phật của chúng ta sâu hay cạn. Công phu niệm Phật của chúng ta sâu thì chúng ta có thành tựu cao, công phu niệm Phật của chúng ta thấp thì chúng ta có thành tựu thấp. Chúng ta phải giữ được hằng tâm, nếu chúng ta không giữ được hằng tâm thì chúng ta sẽ chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”. Điều này tôi có cảm nhận rất sâu sắc. Khi chúng ta chưa quen biết ai thì chúng ta chưa có danh vọng, khi chúng ta làm được nhiều việc, quen biết nhiều người thì “*danh vọng lợi dưỡng*” chiếm hết dòng suy nghĩ của chúng ta, khi đó, chúng ta không khởi được câu Phật hiệu mà chúng ta chỉ niệm danh lợi. Chúng ta chỉ cần một chút “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta đã mất đi hằng tâm, mất đi tâm kiên định. Danh lợi giống như bã mía, bã trà nhưng mọi người đều bị chúng làm cho đoạ lạc.

Chúng ta học Phật nhiều năm nhưng chúng ta không có thành tựu, không phải do pháp Phật không linh. Thích Ca Mâu Ni Phật đã chứng thực được nên Ngài đã truyền dạy cho chúng ta. Chư Phật Bồ Tát vô cùng đại từ, đại bi, các Ngài muốn đem những điều tốt đẹp nhất truyền dạy cho chúng ta. Chúng ta không có thành tựu vì chúng ta không làm được đúng tiêu chuẩn. Chúng ta phải thường quán chiếu, phản tỉnh. Trong dòng sinh tử chúng ta chỉ đi một mình, một mình chúng ta đối đầu với quỷ vô thường, không một ai có thể giúp chúng ta.

Hằng ngày, chúng ta cũng đang bắt lực đối với tuổi già, bệnh tật. Càng già thì sức khoẻ của chúng ta càng suy kiệt. Tôi cũng có rất nhiều bệnh nhưng tôi sống chung với bệnh hay như người thế gian nói là tôi “*sống chung với lũ*”. Chúng ta đã sinh ra, các hiện tượng già, bệnh, chết đang diễn ra từng giây từng phút. Nếu chúng ta mất cảnh giác thì chúng ta sẽ tùy tiện, phóng túng, làm theo tập khí và tạo nghiệp. Nếu chúng ta biết ngày mai chúng ta sẽ chết thì chúng ta sẽ không dám chệnh mảng, tùy tiện, phóng túng. Có một người học trò của tôi nói, giá như họ bị ung thư vì nếu họ biết sau 3 tháng hay 6 tháng họ sẽ chết thì họ sẽ không dám chệnh mảng.

Ngài Oánh Kha cả cuộc đời tạo nghiệp, tạo tội ngũ nghịch, khi Ngài nhận ra sai lầm, Ngài hỏi mọi người xem có cách nào không, mọi người khuyên Ngài: “*Người nhất tâm niệm Phật từ một ngày đến bảy ngày thì đích thân Phật A Di Đà và Thánh chúng sẽ đến tiếp dẫn*”. Ngài Oánh Kha đóng cửa niệm Phật suốt ba ngày, ba đêm không ăn, không ngủ. Sau đó, Phật A Di Đà đến và nói: “*Con còn mười năm dương thọ, con cố gắng niệm Phật khi tuổi thọ hết ta sẽ đến đón con!*”. Ngài Oánh Kha nói: “*Xấu ác như con, nếu ở lại thì con sẽ tạo ra rất nhiều nghiệp chướng, con không cần 10 năm dương thọ, con muốn đi ngay với Phật*”. Chúng ta học Phật chúng ta phải có tâm dũng mạnh như vậy.

Nếu chúng ta còn 10 năm thì chúng ta dùng thời gian đó tận tâm tận lực vì chúng sanh và hồi hướng tất cả công đức cho chúng sanh. Những chúng sanh hữu duyên với chúng ta nhiều vô số, chúng ta tích công bồi đức thì những chúng sanh hữu duyên với chúng ta sẽ được nương nhờ. Người xưa nói: “*Nhất nhân hành đạo cứu huyền thặng*”. “*Cứu huyền*” là thân bằng quyến thuộc chín đời. Chúng ta tích công bồi đức thì ông bà chín đời được nương nhờ, những người thân hiện tại của chúng ta cũng sẽ nhất định được nương nhờ.

Lễ tri ân Cha Mẹ vừa tổ chức ở thành phố Hồ Chí Minh, tôi dẫn chương trình, những người em của tôi đã mời mẹ tôi lên tri ân, các cháu nội của tôi cũng lên bóp vai, bóp chân tri ân bà. Tôi không khuyên, nhắc mọi người làm mà tôi làm để những người anh em tự bắt chước làm theo. Thậm chí có hai, ba người em trai cũng đã nghe lại bài giảng buổi sáng của tôi, tôi nói câu nào hay thì họ lại gửi tin nhắn cho tôi.

Chúng ta chân thật tu tập thì như người xưa nói: “*Chỉ thành thì cảm thông*”. Tâm chúng ta chí thành thì trên cảm thông đến chư Phật, dưới cảm thông đến chúng sanh trong cõi Địa ngục, người thân của chúng ta cũng sẽ được cảm động. Mỗi người có nghiệp chướng khác nhau nên mức độ được cảm hoá của mỗi người cũng khác nhau.

Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, thân bằng quyến thuộc của Phật trải qua đời sống hoang đường, phóng túng, tùy tiện. Thích Ca Mâu Ni Phật tu hành để trở thành một vị Phật nhưng dòng họ Thích không tu mà chìm đắm trong hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, sau đó vua Tỳ Lưu Ly đưa quân qua đò sát cả dòng họ Thích.

Có người thắc mắc rằng tại sao họ tu như vậy mà mẹ của họ vẫn đi đánh bài hay Cha của họ vẫn thường ăn thịt chó. Chúng ta chân thành tu tập, tâm chân thành sẽ cảm động được người; bên ngoài mọi người có vẻ chống đối nhưng trong tâm họ vẫn nể phục, khiếp sợ.

Khi tôi về quê, tôi không bao giờ khuyên mọi người tu. Họ vẫn ngày ngày ăn nhậu nhưng khi họ nghĩ đến Phật thì nghĩ đến tôi. Tôi có một người anh họ, ngày trước tôi tặng anh một bàn thờ Phật, hiện tại, bàn thờ đó đã bị hư, anh gọi điện cho tôi

nói là anh muốn thỉnh một bàn thờ Phật khác. Anh kính Phật nhưng anh vẫn không thể nào bỏ được nhậu. Họ nhớ đến Phật là nhớ đến tôi, trong thâm tâm họ vẫn kính trọng, nể phục tôi. Tâm chân thành sẽ cảm thông tất cả, Quỷ Thần cũng kính trọng. Người xưa nói: “**Đức trọng Quỷ Thần kính**”. Người có đức thì Quỷ Thần không dám quấy nhiễu.

Tất cả pháp hội có Hòa Thượng hay Hòa Thượng Thiện Đạo giảng thì không bao giờ có những hiện tượng kỳ quái. Có người tổ chức pháp hội mà có đến 200 con Ma nhập lên, khiến cho trong pháp hội, người thì ngáp, người thì khóc, người thì nằm dài. Đạo tràng thanh tịnh thì Ma sẽ không dám đến nhiễu loạn. Đạo tràng thanh tịnh thì tâm người ngày càng thanh tịnh, tâm chúng ta càng thanh tịnh thì chúng ta càng có sức định, tâm chúng ta sẽ không bị lay động. Chúng ta có định thì chúng ta có trí tuệ, chúng ta có trí tuệ thì chúng ta sẽ sáng suốt, chúng ta làm mọi việc rất hanh thông mà không cần động tâm.

Hòa Thượng nói: “**Người chân thật tu học thì vạn người tu vạn người chứng đắc**”. Chúng ta chân thật tu hành thì chúng ta mới chứng đắc. Người ngày nay dùng tâm giả dối, làm để coi nên không có thành tựu. Hòa Thượng Tịnh Thuận nói 4 câu đơn giản, dễ hiểu, mộc mạc, chúng ta dùng bốn câu này để chúng ta tu hành và đối nhân xử thế : “**Đừng tu gian tu dối, đừng tu lợi tu danh, đừng tu dục tu tình, đừng tu quanh tu quẹo**”. Chúng ta thích nghe những người Thầy dễ thương, đẹp trai, chúng ta sợ những người Thầy khó tính thì chúng ta đã “*tu dục tu tình*”.

Ngày trước, khi tôi làm ở nhà sách, một hôm, có một cô gái đến nhà sách với khuôn mặt rất buồn. Cô nói, cô buồn vì sự phụ của cô đang bị bệnh. Tôi nói: “*Sự phụ của cô đẹp trai đúng không?*”. Cô ấy nói: “*Sao Thầy biết!*”. Cô nói với tôi, cô muốn thỉnh bộ Kinh dày nhất để tụng, sau đó, cô mua bộ “**Kinh Hoa Nghiêm**”. Những người giống như cô gái này rất nhiều. Chúng ta học Phật pháp như vậy thì chúng ta khiến mình và những người xung quanh đau khổ. Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta: “**Y pháp bất y nhân**”. Chúng ta thường “*y nhân bất y pháp*”. Chúng ta “*y pháp bất y nhân*” thì chúng ta sẽ không khổ. Chúng ta tu đúng pháp, có lực thì rất nhiều người xung quanh chúng ta được lợi ích. Một người dụng tâm đúng, làm theo lời Phật, Thánh Hiền thì biết bao nhiêu người được lợi ích!

Ở nước ngoài có một người bán rau, bà đã trở thành một trong những người làm từ thiện bằng số tiền nhiều nhất địa phương đó. Ban đầu, bà dùng tiền bán rau để cực lực giúp người, sau đó, nhiều người góp sức cùng bà. Chúng ta có xuất phát điểm cao hơn, nếu chúng ta làm với tâm chân thành thì chúng ta sẽ làm lợi ích được nhiều chúng sanh hơn. Người có đại tâm hay tiểu tâm thì dễ độ. Chúng ta có tâm không cao không thấp, “*nửa nạc nửa mỡ*” nên chúng ta rất khó độ, khó chuyển đổi. Chúng ta không phải bậc thượng căn cũng không phải người hạ chí nên chúng ta rất khó có được thành tựu.

Hòa Thượng nói: “**Người niệm Phật có tiêu chuẩn của người niệm Phật**”. Chúng ta quán sát chúng ta đã có đầy đủ những tiêu chuẩn này chưa. Nhiều người vẫn luôn ở trạng thái mơ mơ hồ hồ. Chúng ta làm một cách mơ mơ hồ hồ thì kết quả sẽ mơ mơ hồ hồ. Chúng ta làm một cách tường tận thì kết quả sẽ rõ ràng. Mọi người thắc mắc, tại sao các lễ tri ân do chúng ta tổ chức đều thành công vang dội, tất cả những người tham gia đều vô tư vô cầu, tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến nên tạo ra kết quả trác tuyệt. Tổ chức xong các chương trình thì mọi người “*đông bên tây tẩu*”, đi về các hướng khác nhau để trở về nhà, tôi cũng lên xe về Đà Lạt. Người xưa nói: “*Quân tử chi giao đạm nhược thủy*”. Giao tình của người quân tử nhạt như nước. Giao tình của kẻ tiểu nhân ngọt như mật nhưng đó chỉ là giả. Gặp nhau họ tay bắt mặt mừng nhưng sau đó thì quên.

Chúng ta đã chuẩn bị một cách đầy đủ những tiêu chuẩn cho chính mình hay chưa? Tất cả đều có nguyên lý, nguyên tắc. Khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của chúng ta đúng nguyên lý Phật dạy không? Nếu chúng ta đã có nguyên lý, nguyên tắc đúng thì chúng ta tận tâm tận lực, nỗ lực hy sinh phụng hiến mà làm, làm không biết mệt mỏi.

Sáng hôm qua, sau khi, tôi chào mọi người, tôi phải di chuyển hơn 600km, đến 17 giờ kém 15 phút buổi chiều tôi đã đến nơi, vào 19 giờ 30 phút tôi vẫn lên lớp học phiên dịch với mọi người. Tối hôm qua, tôi bị muỗi cắn rất nhiều nhưng 3 giờ qua 20 phút tôi thức dậy, tôi lạy Phật đến 4 giờ qua 15 phút thì đủ 340 lạy. Chúng ta đã định thời khóa thì không việc gì có thể thay đổi điều đó. Chúng ta không thể bỏ việc này vì bận việc kia. Chúng ta nhất định phải có nguyên tắc sống. Nhiều lần tôi bị bệnh nhưng thời khóa buổi học nhất định không thay đổi. Gần 2000 buổi học tôi chưa trễ phút nào. Sáng nay, tôi đã chuẩn bị từ rất sớm nhưng một người làm máy quay phim của tôi bị hư nên tôi vào lớp trễ một phút. Chúng ta phải có nguyên lý, nguyên tắc tu hành, đối nhân xử thế tiếp vật. Chúng ta mơ mơ hồ hồ thì chúng ta không thể làm ra chuẩn mực, làm ra tấm gương. Chúng ta không cố làm ra tấm gương mà những việc đó đã trở thành tự nhiên trong đời sống của chúng ta.

Chúng ta không chuẩn bị một cách đầy đủ những tiêu chuẩn nên chúng ta làm mọi việc một cách không rõ ràng. Chúng ta làm việc này hời hợt thì việc kia cũng sẽ hời hợt. Nếu chúng ta nói, chúng ta chuyên tâm niệm Phật, việc đối nhân hằng ngày chúng ta không chuyên tâm thì chúng ta đã có hai tâm. Chúng ta phải nhất tâm, nhất ý. Chúng ta niệm Phật chuyên cần thì chúng ta khởi tâm động niệm, làm việc cũng phải chuyên cần. Chúng ta phải chuẩn bị cho mình đầy đủ những tiêu chuẩn, đối với việc ngủ, chúng ta ngủ như thế nào, đối với việc ăn, chúng ta ăn như thế nào, đối với tài, sắc, danh thì chúng ta phải như thế nào. Đây là chúng ta chuẩn bị đầy đủ tiêu chuẩn sống, tiêu chuẩn đối nhân xử thế, tiêu chuẩn tu hành, tiêu chuẩn làm việc. Chúng ta chuẩn bị sẵn sàng thì chúng ta có đời sống ý nghĩa, việc làm thiết thực, tu hành có lực.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!